

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Synopsis Magnalium Divi Josephi

Ignatius <a Sancto Francisco>

Leodii, 1684

Cap. 4. Corollaria ex dictis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38500

nostro Lezanâ Tom. 4. Annal. ordin. qui ad istum annum 1498. hæc refert: ex libro Ordinis fol. 75. *Quoad Decreta hujus Capituli Nemausensis hæc sunt præcipua. Primum circa divinum Officium, quod per totum Ordinem fieret quotidie in Vesperis & Matutinis, nisi impedimentum evenisset memoria de Sanctis Alberto & Angelo. Item quod de Beatâ Mariâ Magdalena fierent Octavae solennes. Præterea quod de Sancto Ioaehimo fieret festum duplex decimâ Septembris, sicut de S. Iosepho.*

XXVII. Respondeo hæc objectio plus habet apparentiæ quàm virium, nam præterquam quod invenitur festum D. Josephi & Officium in Breviario præfato de anno 1480. hæc ultima verba: *Præterea quod de Sancto Ioaehimo fieret festum duplex 16. Septembris sicut de Sancto Iosepho.* Non significant simultatem institutionis utriusque Festi, scilicet Sancti Ioaehimi primò, & secundò Divi Josephi, ut vult objectio; sed significant institutionem Festi Sancti Ioaehimi ad normam & similitudinem Festi Sancti Josephi, idest ut fiat Festum Sancti Ioaehimi sub ritu duplici sicut fiebat Festum Sancti Iosephi.

XXVIII. Confirmatur primò, hæc responsio ex dictis, constat enim ex Gersone citato longè ante Concilium Constantiense quod absolutum fuit anno 1418. idest octoginta annis totis ante istud Capitulum Generale Nemausense, Festum Divi Josephi relatum fuisse in Breviarium Ecclesiæ Hierosolymitanæ, consequenter & in Breviarium Carmelitarum, ergo non loquitur hoc Capitulum Nemausense de primâ institutione Festi S. Josephi.

XXIX. Confirmatur secundò, hæc responsio ex Breviario illo anni 1480. de quo supra num. 25. isto Capitulo antiquiore in quo reperitur officium proprium Divi Josephi idque sub ritu duplici, nihil verò de Sancto Ioaehimo, ergo verba illa Capituli Nemausensis: (*De Sancto Ioaehimo fiat Festum duplex 16. Septembris sicut de Sancto Iosepho,*) posterioris tempore isto Breviario, non possunt significare simultatem institutionis utriusque festi, sed rectè explicantur dicendo significare institutionem Festi S. Ioaehimi ad normam festi quod fiebat de Sancto Iosepho, scilicet

sub ritu duplici.

Addo etiam hoc posse confirmari evidentissimè ex eo quod in verbis illis Capituli Nemausensis non assignatur Divo Iosepho dies pro eius Festo seu Officio, sicut assignatur Divo Ioaehimo: nimirum quia ante Divus Iosephus habebat suum diem non Divus Ioaehimus, nempe decimanonam Martii, prout de facto invenitur habere in isto Breviario anni 1480. quem diem semper retinuit Ordo, & tandem tota Ecclesia, rejectis aliis assignavit pro eodem Divi Iosephi Festo.

Constat ergo ex his omnibus Ecclesiam Hierosolymitanam etiam ante annum 1306. coluisse Divum Iosephum cultu publico, quanto verò tempore ante, nihil certi dicere possum, quia nulla istius Ecclesiæ monumenta vel Breviaria supratactis antiquiora ad manus meas pervenerunt ut hanc rem ulterius scrutari possem. Vide tamen ea quæ infra ad finem Sectionis sequentis num. 38. & 39. ex P. Bollando & Sociis.

CAPUT IV.

Corollaria ex dictis.

REVOCANDUM hic quod diximus Capite præcedenti, Carmelitas nullo unquam alio quàm Ecclesiæ Hierosolymitanæ Breviario usos, cum nec nunc ab alia mundi plagâ in hanc transplantati, & per orbem quâcumque diffusi, alio utantur quàm compacto juxta istius Ecclesiæ antiquam consuetudinem, quam constanter retinuerunt, & retinent annuentibus summis Pontificibus. Ex quo sequitur manifestè Carmelitas quâcumque per orbem diffusos, si non ante, saltem ab eodem tempore quo Ecclesia Hierosolymitana cultu publico & solemniter coluisse Divum Iosephum.

Secundò revocandum ex dictis Capite præcedenti præcipuè num. 25. cultum hunc publicum & solemnem Divi Iosephi apud Carmelitas præcessisse annum 1306. qui fuit decimus-septimus transmirationis eorum à Terrâ

Magnalia
D.
Iosephi
S.V.

Terrâ Sanctâ in Europam propter persecutionem Saracenorum, quodque ex tunc idest anno 1306. Ordo ultra Provinciam Terræ Sanctæ numerabat in his Partibus decem alias Provincias ut patet ex libro Ordinis apud nostrum Lezana in Annalibus ad istum annū. Tempore verò Concilii Constantiensis ultra dictam Provinciam Terræ Sanctæ fuisse numeratas in Capitulo Generali habito anno 1416. in Conventu Balneo-larum in Provinciâ Narbonensi, viginti unam Provincias: nempe primam Siciliae, secundam Angliæ, tertiam Narbonæ, quartam Romæ, quintam Franciæ, sextam Germaniæ inferioris, septimam Lombardiæ, octavam Aquitaniæ, nonam Hispaniæ, postea dictam Castellæ, decimam Hiberniæ, undecimam Provinciæ, duodecimam Scotiæ, decimam-tertiâ Tusciæ, decimam-quartam Bononiæ, decimam-quintam Tholosæ, decimam-sextam Cathalonæ, decimam-septimam Germaniæ Superioris, decimam-octavam Vasconiæ, decimam-nonam Turoniæ, vigesimam Bohemiæ, vigesimam-primam Aragoniæ: ita nos-ter Lezana tomo 4. Annalium Ordinis ad annum 1416. Ex quo sequitur cum istæ Provincie essent ante Concilium Constantiense quando Gerson cœpit agere apud Patres istius Concilii pro introducendo in his partibus universaliter Sancti Iosephi Festo in Clero, Carmelitas in istis Provinciis ante omnes alios Divum Iosephum cultu publico coluisse & in suis Ecclesiis Officio Ecclesiastico honorasse.

I I. Tertium Corollarium: ex quibus vide an non cum maximo fundamento dici possit, non enim audeo asserere etiam quod tam clarum videtur propter amulos quibus hodie non caremus, ab hoc Ordine tanquam à fonte primario devotionem Divi Iosephi saltem in Europeis Partibus fluxisse ac derivasse; maximè cum & per illos eam Deum promovisse constet, ut infra dicemus.

III. Certè cum Divus Iosephus tamdiu latuerit, & cum esset tantus, tot sæculis tamen honore sibi ex meritorum suorum culmine debito caruerit propter Beatam Virginem Deiparam, ut

patet ex dictis supra hoc Tractatu cap. 1. Nonne propter hoc videbatur illa teneri ut tempore præordinato ipsamet illum ei procuraret: in hoc autem quos rectius impendere potuisset quàm illos qui toti sui sunt, idest Carmelitas.

Hoc ut & alia multa per probationes quas vocant probatas, instrumenta scilicet ipsius Ordinis authentica, sine dubio confirmare possemus, nisi illa ut alia multa periissent in illâ desolatione Terræ Sanctæ generali, quæ contigit anno 1289. quando Patres nostri avitâ suâ Sede pulsi sunt, exustâ funditus in ipso Carmeli Monte primariâ Ordinis Domo, & rerum ad Ordinem pertinentium nobili Archæo.

Illas porò quas supra adduximus, non esse leves aut parvi pendendas, suadent regulæ juris sequentes: Prima, *In antiquis non requiruntur exactæ probationes, sed deficientes etiam admittuntur*, c. in causam de probationibus. Menoch. Consultar. 147. Barbosa, & alii. Secunda, Probatio evidens etiam dicitur quæ resultat ex bonis conjecturis, l. *Si quis locuples*, c. de manu testam. Nota in l. *Licet Imperator de leg.* Et est communis & usitata inter Doctores. Tertia, *Præsumptio probat plene in iis que sunt conformes veritati*. Bartol. in l. 2. in princip. in 2. tol. vers. *Quærit*, Glossa 1, in lect. Nicolai de Neapol. ff. de excus. tutor. Bertachinus in Re-pert. 4. p. verbo *Præsumptio*. Quarta, *Præsumptiones due simul junctæ plenam faciunt probationem*. Glossa 1. *Instrumenta*, c. de probationibus, & alibi.

His adjicio quæ eâ de re scribit Pater Bollandus cum sociis in Actis Sanctorum mense Martii tomo 3. ad 19. diem in Sancto Iosepho §. 3. ubi hæc leguntur. Festum Sancti Iosephi circa tempora Sancti Hieronymi, vel ante apud Hierosolymitanarum Laurarum Monachos, cum ingenti veneratione celebrari cœpit. Latini verò intra undam commemorationem stetit videntur usque dum Christianorum rebus in Oriente collabentibus Carmelitana Religio sæculo undecimo & duodecimo feliciter sub uno Capite in quandam Europæi Monachatus formam

Vnu

formam

„formam coalita, tandem etiam ipsa
 „in Europam migravit, ubi Hierosoly-
 „mitanæ Ecclesiæ ritus & officium
 „Græcum, quo primitus utebantur in
 „Latinæ Lyurgiæ atque Psalmodiæ for-
 „mam paulatim commutarunt, servatis
 „tamen præcipuis quibusdam antiquo-
 „rum Ordinis Patronorum festis, inter
 „quæ credibile est hoc ipsum Sancti
 „Iosephi fuisse.

VII. „ Etenim in Ecclesiastico Officio ad
 „honorem Sancti Iosephi ordinando
 „primos fuisse, & cum Ecclesiis aliis
 „tum ipsi Romanæ prævisse Ordines
 „mendicantes ex ipsorum Breviariis
 „constat: quinam autem priores quam
 „qui in Oriente jam pridem consueve-
 „rant illud annuè celebrare?

CAPUT V.

De progressu devotionis Divi
Iosephi.

I. **N**OMEN Ioseph quo non si-
 ne divino nutu insignitus est
 Virgineus Virginis Matris
 Sponsus significare apud He-
 bræos idem quod incrementum sive
 augmentum apud Latinos, omnibus
 compertum est: Quare dum de Ioseph
 ex Iacob & Rachæ Patriarchâ è duo-
 decim uno dicitur Genesis cap. 49.
 vers. 22. *Filius accrescens, Ioseph filius ac-
 crescens*, voluit per hoc Scriptura sig-
 nificare quod juxta sui prælagium no-
 minis futurum erat, ut etiam contra
 nitentibus fratribus ex Dei Providen-
 tiâ in dies magis semper & magis cres-
 ceret, prout de facto crevit, atque adeò
 ut in Regno Ægypti esset primus à
 Rege: Cum igitur hic esset figura no-
 stri Sancti Iosephi ut toties diximus,
 proculdubio in eo tanquam in typo
 ostendere voluit Deus quid aliquando
 in nostro Divo Iosepho per istum
 præfigurato in veritate complendum
 erat.

II. Nonne enim postrema sæcula vi-
 derunt hunc nostrum Sanctum semper
 magis ac magis crescere? nonne viden-
 tur, inquam, gloriam ejus accidenta-
 lem, id est honorem, cultum & invoca-
 tionem inter fideles non Orientis

nostri tantum sed etiam Occidentis
 incrementa semper in dies capessere
 majora? & videbunt futura, Deo af-
 flante (ita suadent præfagia) semper
 & semper majora.

Porro ut hujus devotionis progres-
 sus & incrementorum aliquam tibi Le-
 ctor ob oculos imaginem ponam fami-
 liarem, considera aquæ tramitem:
 hic quantumvis in suo fonte exiguus,
 dum tamen per longa spatia decurrit,
 confluentibus hinc inde, quæ transit,
 in ejus alveum frequentissimis aliis ri-
 vulis magis & magis intumescit, &
 tandem in fluvium magnum excrevit:
 ita planè hujus Sanctissimi Patriarchæ
 devotio, initio quidem ad paucos, ita
 volente ad tempus Deo restricta fuit,
 sed dum per sæcula decurrit, crebris
 Sanctorum Patrum laudibus, & enco-
 miorum accessibus exandavit: quod
 ita verum est, ut quo longius per tem-
 pora diffunditur, eò amplius & amplius
 exuberare conspiciatur, ut proinde
 dicere possim, & ut quidem reor satis
 aptè quod quemadmodum ille ignis
 sacer qui in imo putei absconditus diu
 delituit cum abducerentur in Petri-
 dem Judæi, inde tandem multis annis
 de post sub Nehemiâ eductus in aquâ
 crassâ, cum tempus affuit, quo Sol re-
 fulsit qui prius erat in nubilo, repenti-
 no miraculo excitatus est, adeò ut ex
 modico aquæ crassæ accensus sit ignis
 magnus lib. 2. Machab. cap. 1. Ita om-
 ninò Divus Iosephus olim ex amore
 divino eum inflammante totus ignis,
 tot retro actis sæculis ob hetero-
 doxorum perfidiam in latebris posi-
 tus, & à paucis agnitus, Sole justitiæ
 Christo qui prius erat in nubilo tam
 refulgente, dissipatis, inquam, hære-
 sum nebulis prodiens, tam gloriosè
 magnificatus est & exaltatus, in tan-
 tam laudum, votorum, encomiorum,
 communium toto Orbe solemnita-
 tum copiam exurrexit, ut verè juxta sui
 prælagium nominis sit, *filius accres-
 cens Ioseph filius accrescens*, id est nullus
 sit accrementi terminus, ut proinde
 quod ei laudis & honoris per præterita
 decesserat sæcula, abundè per exube-
 rantiam præsentium compensetur.

Cæpit ergo ab initio nascentis Ec-
 clesiæ hujus Sanctissimi Patris JESU
 devotio,

Synopsis

Magnalium
D.
Iosephi
SV